

Scara îndrăgostiților

*"Sunt un portret în piatră. Am fost așezat aici de către Seikilos,
unde voi rămâne pe vecie, simbolul amintirii nesfârșite"
(Epitaful lui Seikilos)*

O plimbare prin Parcul Personalităților din Tulcea ar putea face un turist străin să se întrebe unde sunt marile femei tulcene. Spun străin deoarece pentru populația locală, lipsa de reprezentare a sexului frumos între personalitățile recunoscute nu stârnește mare mirare. Și totuși îndrăznesc să cred că Tulcea nu duce și nici nu a dus vreodată lipsă de femei remarcabile, deși acestea pot trece neobservate, ascunse și uitate. Pesemne s-au obișnuit să strălucească doar atât timp cât trăiesc, după cum îndeamnă versurile celui mai vechi cântec pe care omenirea l-a păstrat.

Că tot veni vorba despre cel mai vechi cântec, trebuie să știți că acesta a rămas înscris în piatra unei stele funerare. Și este foarte probabil să reprezinte rodul unei mari iubiri, cum trebuie să fi fost și aceea dintre ctitorii Bisericii Sfântul Gheorghe, pe care tulcenii o cunosc drept Biserica cu Ceas. Este aproape simbolic faptul că acest lăcaș prin care ne măsurăm timpul petrecut sub soare se află foarte aproape de Liceul de Fete, un alt monument istoric situat chiar în spatele bisericii. Tot aici vom găsi și cavoul ctitorilor, o familie de origine bulgară, de unde și cea de-a treia denotație a bisericii, Biserica Bulgarească.

Într-o vreme, vechiul cavou purta chipurile celor doi care odihnesc împreună în umbra ctitoriei lor. Când eram mică, pe laterala dinspre stradă a cavoului mai erau încă ambele basoreliefuri, ilustrând doi oameni de o asemănare frapantă. Îmi amintesc că îmi era greu să disting care dintre ei era bărbatul și care era femeia, deoarece chipurile lucrate în piatră păreau imagini în oglindă, astfel ticluite încât să privească veșnic unul către celălalt. Îmi place să cred că acest plasament reflectă întrucâtva nivelul de conexiune existentă între cei doi soți care au dăruit tulcenilor Biserica cu Ceas.

Astăzi pe cavou se mai poate vedea un singur basorelief, iar dacă acesta reprezintă chipul soției, se prea poate să fie singura sculptură a unei personalități feminine din Tulcea.

Foto:

Cavoul ctitorilor Bisericii cu Ceas (poză originală)

Micul mormânt și marea biserică nu sunt însă singurele monumente pe care cei doi soți le-au lăsat drept marturie a trecerii lor prin lume. În spatele bisericii putem observa o lucrătură elaborată din fier forjat, reprezentând inițialele numelor lor, prinsă de scara construită prin donația generoasă a aceleiași familii.

Foto:

Inițialele ctitorilor Bisericii cu Ceas (poză originală)

Semnătura împletită a celor doi soți rezistă cu stoicism eroziunii necruțătoare, stând mărturie valorilor menite să dăinuie. Scara în sine pare susținută doar de energia nepieritoare a iubirii celor care au dispus construirea ei. Și chiar dacă într-o zi va dispărea, cum dispar toate cele care strălucesc sub soare, acest lucru nu înseamnă că valorile pe care a fost clădită sunt mai puțin importante.

Foto:

Scara îndrăgostiților (poză originală)

Pesemne există un sâmbure de adevăr în această legendă locală pe care am auzit-o de copil. Oricum ar fi, voi urma sfatul istoricului Arrian care spunea ca oamenii păstrează în povești închipuite caracteristici reale ale personajelor istorice, ca o amprentă a caracterului lor în memoria publică. Și poate că, spunând povestea îndrăgostiților și a scării lor, voi inspira oamenii să le caute și să le păstreze în amintire, cu mult după ce timpul își va revendica dreptul asupra lor.